O DE BLAUWE EDELSTEEN. 131

zou laten uit angst voor zichzelf als hij hem behield.... maar hij wou den steen eerst zien, hij eischte het.... toen voelde ik al, dat alles zou mis-lukken .... Hij zag hem.... en was bijna op mij afgesprongen om mij te vermoorden. Ik begreep dat er nog slechts één weg overbleef.... hèm den steen terug te laten brengen....; levend zou hij hem mij toch niet afstaan. De steen was gelukkig nog in mijn hand. Ik nam een wapen, gaf hèm den steen en dwong hem voor mij uit te loopen hierheen. Mijn plan was, als wij eenmaal hier waren, den steen zelf in het kistj e terug te leggen en hem dan zonder dat hij het zag wéér te stelen....
Op dat oogenblik kwaamt gij....
Zijn stem brak af.... hij staarde een tijd voor zich uit. Eindelijk ver-helderde zich zijn gezicht, een extatische ontroering spiegelde zich er op af en hij begon zachtjes als in een droom voor zich heen te spreken.... . . . .Als nu de wereld en dit tijdelijk leven mij tot nu toe nietig leek, —
het was Assoen Harasch als las hij de woorden af van de lippen van een stervende — en ik er als hoogste einddoel naar streefde er geheel boven te staan zonder daar echter mijn „liefde" bij in te boeten.. >. en mijn oogen aanschouwden een steen, een blauw vuur, dat mij weghief uit alle tijde-lijkheid en mij weg deed zwijmen in het hoogste geluk, in de juichend-blauwe eeuwigheid...., zoodat ik niet meer wist wat verlangen, wat smart, wat leven, beteekende.... en ik vergleed in de slapende verten der oneindigheid.... moest ik mij dan verzetten, moest ik dan zeggen dat ook dat tijdelijkheid was.... een zinsbegoocheling.... ?
Hoe geloofde ik dan aan de eeuwigheid, dat zelfs wanneer mijn heele zijn er zich in voelde opgenomen..., ik weigerde dat te erkennen, daaraan te gelooven....
Dan was er in dit tijdelijke leven dus niets nietig, niets vergankelijk.... maar waren het de menschen zelf die hardnekkig weigerden aan de eeuwig-heid te gelooven daar waar die zich aan hen openbaarde ?
Hij hief het hoofd op en keek den ander aan met een zachte, bijna smee-kende uitdrukking in de oogen. Ach Assoen, men noemde mij eens een wijze. Kan ik misschien den steen niet uit mijn gedachten bannen en verberg ik dat door te zeggen, dat ik het niet wil?.... Hij zweeg in diepe, woorden-looze smart.
Maar ééns nog wil ik den steen zien, riep hij plotseling uit, ha, nog ééns wil ik wegzwijmen in zijn blauwen luister en mijn bloed van opwinding hooren gonzen aan de slapen.... nog ééns wil ik hem rekenschap vragen, eische n hèm en mijzelf....
Hij greep wild het lampje en hief het hoog....
Beiden uitten een kreet van verbazing.... De plaats waar de man ge-gelegen had was leeg.